

posebna erotična številka

Nebulae

revija za sodobno književnost

Letnik XIV,
številka 2
(avgust
2025)

NAMESTO UVODNIKA	3
UREDNIŠTVO ZA POEZIJO	6
UREDNIŠTVO ZA PROZO	10
LEKTORICA & GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK	14
NATAŠA SKUŠEK	16
<i>Salonarji</i>	16
EDO KRNIĆ	19
<i>Izpit iz primerjalne književnosti</i>	19
ANA VIDMAR	21
<i>Stotnik</i>	21
URŠKA BRAČKO	28
*	28
<i>ne znam več flirtat</i>	29
EDO KRNIĆ	30
<i>prvi randi</i>	30
<i>stisni se k zimi, če nisi poletje</i>	31
EVA JESENOVEC	32
<i>Hruške</i>	32
Klavdija Kia Zbičajnik	33
IZŽAREVANJE (HAIKU)	33
DIVJA PLAV (HAIKU)	34
MARJETA TRSTENJAK	35
<i>Ponedeljkevega jutra dotik</i>	35

NAMESTO UVODNIKA

V sedmih letih, od kar sem prevzela glavno uredništvo, se je zgodilo in spremenilo marsikaj. Nekaj uredniških imen, dizajn (dvakrat!) in, končno, celo ime revije, ki smo ga iskali in potrpežljivo čakali, dokler se ni, očitno, utrnilo kot avgustovski utrinek. Marsikaj pa je v vseh teh letih ostalo enako, ker smo želeli ohraniti temelje, ki jih je leta 2012 začel Novi zvon. Tako je ostala tradicionalna junijska erotična številka, pa klub kreativnega pisanja, ki smo ga zagnali leta 2017 in je, poleg revije, postal naš osrednji dogodek, kjer delo na besedilih poteka brez mentorske vloge, ampak v enakovrednem in sproščenem vzdušju. Prav tako je v vsem tem času revija Nebulae ostala prostor za prve objave za avtorje na začetku svoje ustvarjalne poti in nenehno odpirala vrata vsem vrstam avtorske literature, od hibridov do žanra in naprej.

Moja pot z Nebulae je bila lepa, polna novih izkušenj in izzivov, raznolikih dogodkov, sodelovanj in neprešteti prebrani strani, predvsem pa je bilo to potovanje, med katerim so se razvili pomembni odnosi, tako med uredništvom kot, verjamem, tudi med našimi bralci in udeleženci dogodkov. In to je tisto, kar je najbolj pomembno – da se prebiramo med seboj.

Zdaj, ko je prišel čas, da revijo predam v mlajše roke, upam in verjamem, da bo nova generacija nadaljevala tradicijo, ohranila temelj, ki je Nebulae postavil na literarni zemljevid, in si hkrati ustvarila čisto svoje in čisto nove poti (in dizajn zamenjala kolikokrat je bo volja). Kajti Nebulae je v svoji osnovi ravno to – gibljiva celota, ki se prilagaja, prenavlja in spreminja. Vse to, odvisno le od tega, kam nas vodi literatura. In prepričana sem, da nas pelje samo navzgor, med zvezdne meglice.

Vedno zvesta bralka,

Nina Kremžar

UREDNIŠTVO

UREDNIŠTVO ZA POEZIJO

Hana Bujanović Kokot (2002) je študentka novinarstva na Fakulteti za družbene vede Univerze v Ljubljani, literarna ustvarjalka in avtorica. Je vodja literarnega programa Layerjeve hiše in odgovorna urednica Layerjeve založbe, kjer sta pod njenim okriljem izšli antologiji Polževi razmisleki (2023) in Spreganje glagola prihajati (2024). Prizadeva si k spodbujanju literarne in bralne kulture med mladimi in si želi nuditi prostor še neuveljavljenim glasovom, žanrom in zvrstem. Piše tudi za časopis DELO.

3 knjige: For Colored Girls Who Have Considered Suicide / When the Rainbow Is Enuf, Ntozake Shange; 4.48 Psychosis, Sarah Kane; Rebraste žaluzije, Lara Gobec

3 filmi/serije: Princess Mononoke (1997) in nujno sinhronizirana Chicken Little (2005), Bolt (2008)

Ločilo: ,,,,

Beseda/besedna zveza: užas

Komad: To Someone From a Warm

Climate (Uiscefhuarithe), Hozier

Šport: dinner party

Literarni dogodek: Future Library

Literarno obdobje: simbolizem

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: noben

Citat/verz: Ljubezni se ne da jesti. // Namažeš jo na kruh. // Je robidova marmelada. // Oče je pomagal. // Vložila jo je mama. Andreja Štepec

Lara Gobec (2001) je študentka prava in primerjalne književnosti. Kritike piše za portala Koridor in Poiesis ter literarno revijo Sodobnost. Kot performerka je sodelovala s SNG Dramo Ljubljana, festivaloma Izrekanja ter Ignor. Leta 2024 je izšel njen pesniški prvenec Rebraste žaluzije. Od leta 2024 je urednica literarne redakcije Koridor.

3 knjige: Lana Bastašić: Ujemi zajca, Arundhati Roy: Ministrstvo za najvišjo srečo, Peter Semolič: Žalostinke za okroglo zemljo

3 filmi/serije: Kratki film o ljubezni, Corpus christi, Jezdeca

Ločilo: podpičje

Beseda/besedna zveza: nenazadnje

Komad: David Bowie: Modern love

Šport: tek

Literarni dogodek: kakršenkoli, kjer se prisotni ne jemljejo preveč resno

Literarno obdobje: modernizem

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Ivan Cankar

Citat/verz: »Bolj star, bolj nor«

Gal Grobovšek (1999) je po izobrazbi in poklicu oblikovalec, v prostem času pa pesnik, glasbenik in amaterski panker. Je tudi bivši državni prvak v slam poeziji (2023), soustanovitelj in somentor skupine pesnic_kov Kranska slama, soustanovitelj umetniško-aktivističnega kolektiva Mostiček pa tudi pevec in saksofonist boybenda Smetnaki. Novembra (2024) je pri založbi Črna skrinjica izdal svoj prvenec ~~Jazz~~-Džez Pank (uredila Hana B. Kokot). Njegovo delo je bilo večkrat objavljeno v medijih, med drugim v glavnih slovenskih tednikih Dnevnik in Delo. Kot pravi sam, so mu v navdih kreteni, lastno snobovstvo, slovenska ponižnost in sestra. O svoji puncu ne piše.

3 knjige: Art Spiegelman - Maus, Pino Pograjc - Megalomast in Izbruhijada, Tadej Vaukman - Dick Skinners

3 filmi/serije: Slovensko mladinsko gledališče - Angeli v Ameriki (gledališka predstava jbg), Monty Python and the Holy Grail, Perfect Days

Ločilo: "emdash" aka ta bizarno dolg pomišljaj

Beseda/besedna zveza: "miško mali"

Komad: Eric Dolphy - Hat and Beard

Šport: pank koncerti, snooker

Literarni dogodek: Ignor, Poezija na podlago

Literarno obdobje: to zdej

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: IC

Citat/verz: "ker avtorji ne ždimo na prestolu, ampak stopamo v prostor"
(posvetilo Lare Gobec)

UREDNIŠTVO ZA PROZO

Lana Krmelj (2001) je diplomirala iz primerjalne književnosti in literarne teorije ter slovenistike, trenutno pa je magistrska študentka dramaturgije in scenskih umetnosti na AGRFT. V času študija je bila na izmenjavi na Karlovi univerzi v Pragi in na Freie Universität v Berlinu, obe mesti pa sta jo tako očarali, da še zmeraj in vedno znova išče izgovore, da se tja tudi vrača. V preteklosti je delovala kot mentorica srednješolske gledališke skupine na II. gimnaziji Maribor in kot lektorica na Radiu Študent. Občasno in po potrebi še zmeraj lektorira, sicer pa dela v knjigarni Beletrina in se trudi pridobiti čim več izkušenj na gledališkem področju.

3 knjige: Alejandra Pizarnik: Hči vetra, Constance Debré: Love Me Tender, Hannah Arendt: Eichmann v Jeruzalemu

3 filmi/serije: One flew over the cuckoo's nest, Sharp objects, Big little lies, Afterlife (3 je premalo:))

Ločilo: Pomišljaj

Beseda/besedna zveza: Skupaj

Komad: Bon Iver: Re:Stacks

Šport: Gimnastika

Literarni dogodek: Podelitev kresnika

Literarno obdobje: To, čemur smo na faksu rekli temni modernizem (Zajc, Strniša ...)

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Cankar

Citat/verz: Vse do jutra / čakam na pogum, / da utrnem luč

Manca Tea Devetak (2001) je magistrska študentka dramaturgije in scenskih umetnosti na AGRFT, diplomirala pa je iz slovenistike ter primerjalne književnosti in literarne teorije na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. Med dodiplomskim študijem je nekaj časa preživela tudi na Karlovi univerzi v Pragi. Poleg tega jo zanima tudi literarno prevajanje, leta 2022 je na madžarsko-slovenskem literarnem prevajalskem natečaju za mlade prevajalce, ki ga razpisuje Listov inštitut v Ljubljani, prejela nagrado za prozni prevod.

3 knjige: Mihail A. Bulgakov: Mojster in Margareta, Péter Esterházy: Pomožni glagoli srca, Milan Kundera: Neznosna lahkost bivanja

3 filmi/serije: filma Cabaret (Bob Fosse, 1972), Ubij me nežno (Boštjan Hladnik, 1979) in serija Fleabag

Ločilo: vprašaj

Beseda/besedna zveza: oker

Komad: Bele vrane: Kam si namenjen

Šport: kolesarjenje na faks

Literarni dogodek: Podelitev kresnika

Literarno obdobje: zgodovinske avantgarde

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Vladimir Bartol

Citat/verz: Zjeban od Absolutnega

Tinkara Uršič Fratina (1999) je diplomirala iz anglistike in primerjalne književnosti, ta isti študij pa nadaljuje tudi na drugi stopnji hkrati s filmskimi in televizijskimi študijami (AGRFT). Od leta 2021 se ukvarja z literarno in filmsko kritiko. Piše predvsem za Ekran, Literaturo in Koridor, kjer je tudi sourednica filmske redakcije. Sodeluje na različnih filmskih festivalih, v Slovenski kinoteki soorganizira filmski klub Kinopolis in je del ekipe VigeVageKnjige. Včasih napiše tudi kakšno kratko zgodbo.

3 knjige: Bernardine Evaristo: Dekle, ženska, druga_i; Tina Perić: Črtice; Lana Bastašić: Ujemi zajca

3 filmi/serije: Chungking Ekspres (Chung Hing sam lam, 1994, Wong Kar Wai); Marjetice (Sedmikrásky, 1966, Vera Chytilová); Po soncu (Aftersun, 2022, Charlotte Wells)

Ločilo :

Beseda/besedna zveza: prodornost

Komad: »Dancing With The Fish« by Baby's Berserk

Šport: odbojka

Literarni dogodek: Prepisno uredništvo

Literarno obdobje: minimalizem

Ivan Cankar ali Vladimir Bartol: Cankar

Citat/verz:

toda kjerkoli si

v karkoli so te vpeli

samo to veš

da moraš

(Tomaž Šalamun, Utrga se luč)

LEKTORICA & GLAVNI IN ODGOVORNI UREDNIK

Ira Baškovec (2000) je diplomirala iz slovenistike in rusistike na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani. V času dodiplomskega študija je kratek čas tujce poučevala slovenščino. Trenutno študira kognitivno znanost na Pedagoški fakulteti v Ljubljani. Odkar se je rešila družbenih in psiholoških spon, lahko spet nosi moške srajce in razmišlja o bogu. Od srednje šole ni napisala ničesar, a bo v zameno za denar razcefrala vaše lastno besedilo.

Gašper Stražičar (1999) je diplomant primerjalne knjižvenosti in umetnostne zgodovine, svojo pot pa nadaljuje na magisteriju Dramaturgije in scenskih umetnosti na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Deluje kot

literarni in gledališki kritik in novinar.

Svojo novinarsko pot je začel na Prvem programu in Programu Ars Radia Slovenija, trenutno pa je zaposlen pri časopisni hiši Dnevnik, kjer piše za redakcijo Ospredje in Kultura, občasno pa svoje prispevke in intervjuje pripravlja za Objektiv, in mnoge druge medije. Uredništvo Nebulae je prevzel poleti 2025.

PROZA

NATAŠA SKUŠEK

Salonarji

Kar naprej, draga gospa. Izvolite!
Oh, nisem vedela, da je odprto.

Ste prišli po čevljice?

Prosim?

Nove čevlje potrebujete, kajne?

Ja, ene sem videla v izložbi.

Črne lakaste?

Kako pa veste?

Innn ... številka osemintrideset. Kar usedite se.

Devetintrideset. Najprej bi jih pogledala, če lahko.

Čevlje se gleda tako, da se jih obuje.

Cel dan sem že na nogah. Jih bom prišla poskusit enkrat drugič.

Ah, le zakaj, zdaj ste tukaj.

Res nimam časa, samo da jih vidim od blizu.

Izvolite se najprej usesti.

Dobro, sem kar utrujena. Ampak poskusila jih bom pa drugič.

Potrebujete čevlje, ki vas bodo vredni.

Ha ha, imate zanimiv način prodaje. Se z vsemi tako pogovarjate?

Samo s tistimi, ki so mi všeč.

O, hvala, vi pa znate pihati na dušo.

Ni težko pri taki mački.

Dajte no, zdaj pa pretiravate.

Ne bi rekel, ne bi rekel.

Res elegantni salonarji, in peta ni previsoka.

Štiricentimeterska. Ampak vi bi lahko nosili tudi višje, sedem, devet, celo dvanajst. Pokažem?

Ah ne, to pa ne, bodo tile kar v redu.

Potem se pa sezujte.

Prav, naj bo, če sem že tukaj. Imate kakšne sveže nogavičke?

Zakaj sveže? Vaše so čisto v redu. Dajte, da vam pomagam.

Počakajte no, saj se znam sama sezuti!

Prepustite to meni.

Heej, pa kaj vam je?

Sprostite se vendar. Vse bo v redu.

Ste nori? Vrnite mi mojo supergo!

Najprej poskusite čevlje. Italijanska proizvodnja, vredni svoje cene.

Briga me, katera proizvodnja, vrnite mi supergo!

Moram priznati, da res lepo diši.

Kje je šefica? Pa kam sem to prišla?

Jaz sem lastnik podjetja, če vas ravno zanima.

Očitno se vam je zmešalo.

Vsak ima svoje prioritete, draga gospa. In vaše noge so blazno seksi.

Na pomoč! Spustite me ven, vi perverznjak!

Lahko vam jih zmasiram, pocuzam prstke, pogrickam nohtke. Od palca do mezinca in nazaj. Mljask mljask.

Nehajte! In to takoj! Niste normalni! Samo mimo sem šla. Še enkrat vam rečem, vrnite mi moje čevlje in se odmaknite od vrat, sicer vas bom prijavila.

Pa kaj me zdaj suvate! Haloo, ne bodite nasilni, no! Počakajte, vzemite to svojo supergo! Kaj naj počnem z enim salonarjem?

Izpit iz primerjalne književnosti

Bilo je v stolpnici, skoraj neopazno pomešani med druge stolpnice. Ona, ime ji je bilo Mateja, je živela v devetem nadstropju. Mož ji je umrl pred skoraj dvajsetimi leti. Otrok nista imela. Prva leta po smrti so bila posebna, nikomur ne govori o tistem obdobju. Do pokoja ji manjkata še dve leti, kako bo potem, ne razmišlja. Že sedaj so dnevi dolgi. Predolgi. Večere preživlja na balkonu. Televizije nima. Stol, mizica in Kamniško-Savinjske Alpe v daljavi. Povsem dovolj. In, da ne pozabim, telefon, h kateremu ji vsake toliko časa uide pogled. Večkrat ga vzame v roke, podrsa po njem, da pride do sporočil. Vsakič rahlo zavzdihne, ko ugotovi, da ni prejela nobenega in ga odloži nazaj na mizico. Zopet gleda proti hribom, o čem razmišlja, lahko samo sklepamo. Sosedje vedo povedati, da je to mirna oseba, nekateri so prepričani, da še vedno žaluje, ostali trdijo, da je pač samo dolgočasna. Vedno vljudno pozdravi, z nikomer se ne družijo. Oblečena je diskretno, da bi imela kdaj kak obisk, niso opazili. Mateja se ne obremenjuje s tem, kar mislijo drugi. Seveda pa ji na vsake toliko časa pride na uho, da je nedružabna, da ne spoštuje skupnosti in navad, ki pritičejo blokovskim naseljem. Rada gleda v smeri Grintovca in Kočne. Z Radom sta oboževala turno smuko. Po Grintovčevi strehi sta se večkrat spustila, s Kočne je smučala le enkrat. Tedaj je prisegla, da je to njen zadnji tako težek smuk. Iz razmišljanja jo večkrat vrže zvok telefona. Pogleda sporočilo, telefon razočarano položi nazaj na mizico in odtava nazaj. Ko pa na telefonu vidi, da ji sporočilo pošilja Tolstoj, ji celotno telo vzvalovi. Vedno je sporočilo enako. Pridi takoj. Nemudoma vstane, steče do kopalnice, umije zobe, skoči pod tuš. V spalnici iz omare vzame vnaprej pripravljeno obleko in si jo hitro nadene. V kuhinji zagradi

vrečko s smetmi, si nadene natikače in stopi na hodnik. Previdno se ozre naokoli, in če nikogar ne sreča, hitro steče dve nadstropji nižje. Kadar vmes sreča koga od sosedov, vedno lepo pozdravi in reče, da so se zopet nabrale smeti. Ko je prepričana, da je nihče ne vidi, stopi do vrat, na katerih piše Grabež. Trikrat narahlo potrka in stopi naprej. Vrata so vedno odklenjena. On, po imenu ga ni nikoli poklicala, vedno samo Tolstoj, jo že čaka. Samo v spodnjicah, kot sta dogovorjena. Mateja z enim gibom odpne obleko, ki počasi zdrsne z nje. Pod njo ne nosi ničesar. Stisne se k njemu in ga ugrizne v uho. Vedno se zdrzne, ko začuti njegovo golo kožo. Z levo roko mu seže za spodnjice, z desno pa nekajkrat nežno zaokroži po njegovem hrbtu, nato pa mu zabode noht pod lopatico, da rahlo zastoka. »Koliko časa imava,« mu zašepeta na uho.

»V kino sta šla. Ampak, jutri imam izpit iz primerjalne književnosti. Pohiteti morava.«

Stotnik

Pihal je topel veter, zaradi katerega človek postane malodušen. V sebi je nosil cvetove divjega kostanja in vonj španskega bezga ... in vse nemirne misli, ki so se v ljudeh sprostile iz prijema sprejemljivosti. Zapletel se mi je v krilo, me oplazil okoli gležnjev in me naposled izpustil, da sem se po stopnicah mimo gorečih bakel povzpela v slavnostno dvorano Umetnostnozgodovinskega muzeja.

Že dalj časa mi je bilo na smrt dolgčas, zato me je prijateljica zvabila na sprejem, kamor je morala po službeni dolžnosti. Razgledala sem se po prostoru, vendar je nisem videla. Kvartet godal je igral tiho melodijo, ki se je ujela s poslikavami v slogu art nouveauja in jih s počasno nežnostjo še bolj poudarila. Ljudje so se pritajeno pogovarjali, tu in tam sem ujela kako besedo, ki je nisem mogla z drugimi nanizati v kontekst. *Orehova ... kostanjev drevored ... jutranja megla ... brezdanji ...* Ko se je strežaj ustavil ob meni in mi ponudil pladenj s kozarci penine, sem si izbrala tistega, ki mi je bil najbližje.

Z očmi sem se sprehajala po ljudeh, ko je mojo pozornost pritegnil moški v uniformi s klasičnimi potezami obraza, ki je pozorno poslušal starejšo gospo z biseri. Zlahka bi ga lahko videla na kaki prastari fotografiji v odtenkih sepije, ki bi prikazovala častnika iz neke pretekle vojne. Na epoletah je nosil štiri zvezdice. Ko je dvignil glavo, me je s svojim pogledom in nasmehom prikoval na mesto.

“Pozna sem, oprosti.” Prijateljičin glas me je iztrgal njegovim očem. Pogledala sem jo, ona pa se je ozrla k njemu. “Hmmm, stotnik. Nisem ga še videla. Ampak če te zanima moje mnenje, je nekaj čudnega na njem.”

Ni me zanimalo.

“Ej, sorry, moram tja čakati predsednika republike, da dobim čim boljšo fotko.” Z glavo je pomignila v smeri stopnišča. Ne da bi počakala na moj odgovor, je odfrlela na drugi konec dvorane. Nekaj v njenem naglem koraku me je spomnilo na vrabca. Spremljala sem jo s pogledom in se mimogrede na hitro razgledala po dvorani. Ob gospe z biseri ga ni bilo več.

“Ni lepo, da vas je pustila samo.”

Ozrla sem se. Nekaj korakov stran je stal stotnik. Nisem slišala, kdaj je prišel. Nasmehnila sem se.

Govoril je z umirjenim glasom in izbranimi besedami. Ko sva se strinjala, da se lahko kar tikava, je pogovor nenadoma postal bolj intimen, čeprav sama vsebina ni imela istega značaja.

S poslikav pod stropom so naju opazovale z zmago ovenčane ženske. Ovite v tančice so se v neskončnih vzorcih stapljale z zlatom. Njegova bližina je z roba mojega vidnega polja izbrisala vse, nazadnje tudi njihove poglede.

“Bi čakala predsednika republike, ali greva raje drugam?”

“Ti ga ne bi čakal?”

“Ne. V življenju sem videl preveč predsednikov republik, da bi mi to kaj pomenilo.” V pričakovanju mojega odgovora je privzdignil obrvi.

Dolgčas, ki sem ga omenila prijateljici, je že nekaj stavkov prej izpuhtel. Napolnilo me je pričakovanje toplo in rdeče-oranžno, kot požar se je razlezlo po meni.

“Raje bi šla drugam,” sem naposled priznala.

Vzel mi je kozarec iz roke in ga odložil na okensko polico.

Medtem se je popoldne nagnilo k večeru, zlata ura se je ravnokar iztekla, zrak se je zgoščeval v temino.

“Bi šla v Kavarno z zrcali?” je predlagal.

“Lahko bi, ja.” Počasi sem pokimala. “Že dolgo nisem bila tam.” V resnici se ni tako imenovala, neko brezzvezno, hitro pozabljivo ime je imela. Med ljudmi se je prijelo ime Kavarna z zrcali, saj so ogledala različnih velikosti prekrivala stene.

Ulične luči so se ravno prižgale, sprva šibko kot neprepričljive brlivke, potem pa se je njihov sij postopoma okrepil. Kmalu sva zapustila mesto in se skozi gozd odpeljala po vijugasti cesti navkreber, med divjimi kostanji, ki so se dvigali visoko k nebu. Zapeljal je na parkirišče in ugasnil avto. Izstopila sva v večerni hlad.

Z razgledne ploščadi se je videlo celo mesto, tisoče luči in lesketajoči se pas reke, ki je mesto presekala na dva neenaka dela. Nebo je bilo temno, modro-vijoličasto s sivimi in rožnatimi progami na zahodu. Veter je iz mesta prinesel vonj po suhem, prašnem asfaltu, ki se je mešal s sočnim vonjem dreves in trave.

V kavarni ni bilo veliko ljudi. Intimna medena svetloba velikega kristalnega lstenca se je odbijala od zrcal in v neskončno mnogo odsevih padala po prostoru. Pogovarjala sva se o vsakdanjih, na videz nepomembnih stvareh, dokler ni natakark prinesel ohridske rezine in malega belega krožnička z zlatim robom položil predme. Skozi odprto okno je v prostor prodiral svež gozdni zrak, bogat okus vina je spominjal na cvetoče travnike in cerkveno kadilo. Dolge filigranske vilice sem počasi zapičila v mehko rezino in poskusila grižljaj. Orehova krema se je topila v ustih, zaprla sem oči.

“Kakšna je?” je vprašal s tihim lenobnim glasom.

“Bi poskusil?” Ko je pokimal, sem mu podala vilice. Potisnila sem krožniček bližje k njemu, komaj slišno je podrgnil po površini mize.

Poskusil je grizljaj, me pogledal in za hip priprl oči. “Mhm, sladka, kot mora biti.” Ne da bi z mene umaknil pogled, mi je vrnil vilice.

Poslušala sem ga, ko mi je z mehkim žametnim glasom pripovedoval, kaj bere in se z besedami izgubljal v neskončni stepski pokrajini v pesmi malo znane vlaške pesnice.

“Kot teža nad tlemi je to hrepenenje, kot megla jeseni, težko, kot srčni utrip neogibno. Počasi se plazi k obzorju, v daljo, kjer stika več ni med nebom in tlemi, samo še prehod v nič brezdANJI, v belo, v večno praznino.” Govoril je ritmično, s pritajeno strastjo v glasu. Besede so v mojih predstavah ustvarjale neskončno ravnino in se nizko nad tlemi oprijemljive širile po njej. Njegove oči so se počasi sprehajale po mojem obrazu, očeh, ustnicah.

Ne vem, zakaj se mi je zdel nevaren. Zaradi uniforme najbrž, ali zaradi prijateljičinih besed, ki jih nisem hotela poslušati, a sem jih vseeno slišala. Ali pa samo zato, ker se nihče nikoli ni tako pogovarjal z menoj, me tako gledal. Njegove rjave oči so se tu in tam zasvetile z leskom temno rdeče svile. Všeč mi je bilo, kako je zavrtal s pogledom vame, kako se je z njim sprehajal po moji notranjosti. Zanimalo ga je, kako razmišljam. Njegovi prsti so kot slučajno našli moje, prepletla sva jih. Poslušal me je, medtem ko si je glavo podpiral z dlanjo. Prvič po dolgem času sem se počutila živo.

“Bi šla? Preden naju vržejo ven?”

Zunaj me je objel hlad zgodnje noči. Stotnik je ujel mojo dlan ter me počasi in oklevaje vodil k avtu.

Obrnil je ključ, motor je zabrnel, armaturna plošča se je vžgala, ura je razkrila modre številke. Trenutek kasneje si je premislil in nama vrnil tišino in mrak. Glavo je obrnil k meni. Njegove oči so preiskovale moje. Počasi je segel po meni, me potegnil v objem in se mi z obrazom zakopal v vrat.

Globoko je vdihnil. Zaprla sem oči. Njegove ustnice so mi narahlo prešle po vratu in čeljusti, dokler niso našle in zavzele mojih. Prste sem mu zapletla v lase.

Dvignil je obraz iznad mojega. "Greva k meni?"

Zaščemelo me je v konicah prstov. Pokimala sem. "Ja, pojdiva."

Nazaj v mesto sva se peljala v tišini. Opazovala sem njegovo roko na prestavni ročici in si njegove prste predstavljala na moji koži.

Nedolgo zatem je že zapiral vrata stanovanja in hrupno obračal starinski ključ. V neosvetljeni predsobi sva stala blizu drug drugega. Stapljal se je s temo, jemala ga je in ga spet osvobajala, mi ga ponujala. Slišala sem njegovo dihanje in svoj srčni utrip. Dlan sem mu položila na prsni koš. Gledala sem jo na njegovi beli srajci. Razširila sem prste in jih počasi premaknila k njegovi rami, čez poškrabljen ovratnik k vratu, dokler mu nisem objela lica. S palcem sem mu nežno šla preko ustnic. Vdihnil je, nadzorovano in enakomerno. Njegova toplota se je ovila okoli mene. Dvignila sem obraz in mu poljubila ustnice. Potegnil me je k sebi, njegov poljub je bil neučakan, lačen, požrešen.

Kot teža nad tlemi je to hrepenenje, kot megla jeseni, težko, kot srčni utrip neogibno.

Hladne rjuhe so naju vabljivo sprejele vase. Iz njegovih oči je šinilo nekaj čutnega in močnega, grobo mi je podrgnilo kožo. Priklenilo me je nanj, da sem postala del njegovega sveta, njegovega teritorija.

Všeč mi je bil njegov vroči dih na moji koži, čedalje bolj zahtevno ljubkovanje, njegova teža na meni, ko me je prikoval na posteljo. Dvignil mi je roke nad glavo in prepletel prste z mojimi. Zaprla sem oči.

"Glej me," je rekel s hrapavim in tihim glasom. "Hočem, da me gledaš. Ves čas."

Zasidrala sem pogled v njegovega, prepustila sem se mu. Ljubila sva se v poltemi, prepotena, združena v istem intenzivnem ritmu. Med nogami mi je zanetil vročino, ki se je počasi širila po meni, medtem ko se je nuja njegove želje splazila vame in se uglasila z mojo. Omamila me je kot metulja, ki se ujame v lepljivi mehki smoli. Vročično sem ga prosila za še, močnejše, še. Njegova vedno bolj intenzivna strast je zlagoma prešla v grobost in surovo posedovanje.

Počasi se plazi k obzorju, v daljo, kjer stika več ni med nebom in tlemi, samo še prehod ...

S poljubom si je prisvojil kožo nad mojo vratno žilo. Globoko je vdihnil in mi zaril podočnike v vrat. Bolečina raztrgane kože je izvabila zategli stok iz mene. Naposled sem zaprla oči. Njegove ustnice so se uživaško prisesale k rani. Moje telo se je gibalo hkrati z njegovim, v popolnem ritmu, v naraščajoči napetosti. Glavo sem nagnila vznok in pustila, da me vrhunec odnese onkraj meje

... v nič brezdanji,

v belo,

v večno praznino.

POEZIJA

URŠKA BRAČKO

*

po instagramu razlagam kako sem zgubila svoj spark
ampak mogoče mi je sam crknu vibrator

ne znam več flirtat

Zadnjič sem o svoji krizi srednjih tridesetih let napisala ig objavo da sm zgubila svoj spark dva tedna po tistem sem šla v Rotterdam spala z neznancem v hostlu medtem ko je tulil požarni alarm sva bila vsa prepotena v ozki hub sobici kolikokrat se ti filmsko zgodi da ti neznanec zašepeta številko njegove sobe 313 je čist huda številka zdaj mi piše da bo morda prišel v Ljubljano z drugim se pogovarjam do štirih zjutraj tretji me pogleda na ulici četrti je mislil da bo dobil seks z odsotnostjo pogovarjanja celo noč a se kaj dogaja se sprašujem je moj spark nazaj a jaz oddajam posebno avro energijo je pomlad zdi se mi da flirtat ne znam več s tistim k bi si želela pa tega ne opazi

EDO KRNIĆ

prvi randi

dišeča sveča, buteljka vina, diskreten parfum v zraku, glasba iz osemdesetih, dvojno plačilo čistilki, nova srajca, zlikane hlače, zatemnjene luči, vrtnice v spalnici, napisano pismo, kondom v predalu, če bi prišla bi bilo že kičasto

stisni se k zimi, če nisi poletje

slačiš me v zasneženi gazi
po strmem pobočju obžaluješ obleke
iz ustnic oblikuješ kepe snega
n jih kotališ po mojih rebrih

zebe me, vzdihuješ

drhtiš, ko te z derezami božam po hrbtu
s cepinom rišeš pretekla razmerja
po zaledenelih prsih

vzpenjam se po tebi
in ti drsiš po meni
zadnjas dotika opraviva skupaj
istočasno prideva na vrh

EVA JESENOVEC

Hruške

*

ko si raziskoval moje telo

si odkril vse

kaplje sem poljubljala s čela

in v očeh sem videla zvezde

z rokami sem drsela po gladkih stegnih

vse do začetka

z vonjem po hruškah

si me

pripeljal do konca

* Pesem je upodobljena na naslovnici

Klavdija Kia Zbičajnik

IZŽAREVANJE (HAIKU)

prah v sončnem žarku
pada na golo kožo
sledi so potne

DIVJA PLAV (HAIKU)

gibko zibanje
veter dviguje krilo
na polju žita

MARJETA TRSTENJAK

Ponedeljkevega jutra dotik

na pregledni postelji v zatemnjeni ambulanti
gledam v strop, mi je rahlo nerodno kot prvič
ob razkritju svojega na pol golega trupa
vprašaš me za težave in počakaš na odgovor
ne da bi že preden odprem usta dobila diagnozo
nabrizgaš mi topli gel na trebuh ne mrzlega kot drugje
z inštrumentom ne mrzlim kot večinoma drugod
nežno krožiš potuješ po mlačnem napetem trebuhu
ljubkuješ moje notranje organe si vzameš čas
ne nestrpno grobo sovražno kot sem sama do sebe
ultrazvok kot pojoči kit riše na ekran organov odmeve
potolažiš s takojšnjim izvidom, da je vse v redu in je
mogoče bila ta bolečina od hrbtenice ne od ledvic
nikoli še ni nihče ugotavljal vzroka le posledice
obrišem si ostanek gela s trebuha ko končava
osupla ob doživeti pozornosti ponedeljkevega jutra

NEBULÆ – revija za sodobno književnost

Letnik XIV, številka 2 (avgust 2025)

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavni in odgovorni urednik:

Gašper Stražišar

Naslovnica: Nea Likar

Uredništvo za poezijo:

Veronika Šoster

Eva Ule

Gal Grobovšek

Hana Bujanović Kokot

Lara Gobec

Uredništvo za prozo:

Alex Kama Devetak

Zarja Vršič

Lana Krmelj

Manca Tea Devetak

Tinkara Uršič Fratina

Strokovna sodelavka – lektorica:

Ira Baškovec

Oblikovanje in prelom: Gašper Stražišar